

Posudek vedoucího teoretické magisterské práce Jana Kulky

JEVENÍ - Manifest promítače speciálních promítacích aparátů

Jelikož magisterská diplomová práce Jana Kulky nebyla v předešlém termínu pro její značné formální nedostatky doporučena k obhajobě, přesto, že šlo po obsahové stránce o práci zcela nadstandartní a vyjímečnou, pro osvěžení paměti zrekapituluji její tehdejší nedostatky.

“Text jsem si přečetl s obrovskou radostí, ale tu mi poněkud zkalila okolnost, že první čtení proběhlo v předvečer termínu jeho odevzdání. Práce vykazuje všechny znaky narychlo spíchnuté tkaniny, místo toho, aby stvořila tkanivo pregnantních a inspirujících sdělení. Je stylisticky značně heterogenní, její barokizující forma zatemňuje téma. Text se vyznačuje obskočnou skladbou pro různé příležitosti napsaných článků a není ještě sjednocený. Řečeno po střihačsku, práce je ještě ve fázi hrubého střihu.”

Co je pro mě nyní na předložené práci nejpodstatnější a pro potencionálního čtenáře asi nejinspirativnější, je rozpouštění protikladů umění a vědy či vzácná a až středověká symbioza teorie a praxe. Honzovo JEVENÍ je tedy tělesně vydobitá, až vyrubaná věda. Honza stál po celou dobu svého studia příznačně na okraji. Nikoli však okraji ve smyslu pejorativním, ale okraji naplněném vlastní tvorbou a zkoumáním, kde platí pouze absolutní pravidla jevů, zákonů všehomíra a jakýsi hluboký étos přírodních filosofů, vědců a altruistických vynálezců. Z tohoto horizontu se mi jevilo podstatné práci sjednotit a více vyhranit do stylistické formy “osobního manifestu”. Manifestu, který skrze zkratku a analogizující a rozšiřující slovo neztrácí ambivalenci mezi tázáním se a odpovídáním. Předchozí text totiž problematizovaly nánosy moralizování, které takto ambiciozně nastavené “Mytoetymologii - jakožto hry” ubíraly právě onen deklamovaný zářící a skrze světlo vyjevující se interpretační mnohostěn kde je pak pouze na naturelu čtenáře, kterou fasetou do textu vstoupí. Tím se například oproti staré verzi kapitola Světlo proměnila z jakési středoškolské učebnice v knihu inspirujících analogií.. Podstatně se také proměnila kapitola věnovaná praktickému vyústění teoretického myšlení v případové studii Honzovy Pramítáčky - zde je již výsledek snění, prosévání světla a myšlení o filmu více než hmatatelný!

Je velmi katarzní, že konec filmu skrze digitální potopu není v stostránkovém! textu pouze nějakým nihilismem, ale především novým počátkem. Je se o co opřít!

Exkrementy se odplaví a já se z toho jako čtenář i vedoucí diplomové práce raduji. A jelikož se raduji, navrhuji práci k obhajobě a hodnotím ji A.

Jan Daňhel